

Arrest

nr. 320 116 van 16 januari 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: **X**
 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat Y. MONDELAERS**
 Vroentestraat 2c
 3290 DIEST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarig kind X, op 31 juli 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 juni 2024, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming van 28 juni 2024 (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat Y. MONDELAERS en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 januari 2022 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 11 mei 2023 verklaarde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen dit verzoek niet-ontvankelijk aangezien verzoeker reeds de subsidiaire beschermingsstatus heeft in Italië.

Op 25 september 2023 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en

de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in. De aanvraag werd geactualiseerd op 23 oktober 2023.

Op 29 september 2023 velde de familierechtbank het vonnis, waarin werd vastgesteld dat er sprake was van een frauduleuze erkenning door een Belgische man van het eerste kind van de moeder van het kind van verzoeker. Die schijnerkenning heeft uiteindelijk aanleiding gegeven tot het frauduleus verkregen verblijfsrecht van het kind F.J.F. van verzoeker.

Op 2 oktober 2023 gaf de gemachtigde van de staatssecretaris voor asiel en migratie (hierna: de gemachtigde) aan verzoeker (en zijn minderjarige zoon) een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Op 7 november 2023 trok de gemachtigde het bevel om het grondgebied te verlaten van 2 oktober 2023 in, aangezien het kind van verzoeker nog een verblijfsrecht had.

Op 25 juni 2024 nam de gemachtigde een beslissing tot beëindiging van verblijf van de minderjarige zoon van verzoeker.

Tegen deze beslissing werd beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 320 115 van 16 januari 2025 werd dit beroep verworpen.

Op 26 juni 2024 verklaarde de gemachtigde het verzoek om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.09.2023 werd ingediend en geactualiseerd werd op 23.10.2023 door :

*(...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Kameroen
geboren te Tiko op (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene kwam in België toe op 29.01.2016. Op 09.05.2016 werd hij opgesloten in CIB en kreeg hij een 13 septies en 13 sexies (3 jaar) betekent. Op 09.06.2016 werd betrokkene gerepatriëerd naar Italië. Betrokkene verklaart in april 2017 opnieuw in België te zijn aangekomen. Op 10.01.2022 diende betrokkene een Verzoek voor Internationale Bescherming (VIB) in. Dit VIB werd op 11.05.2023 afgesloten als zijnde onontvankelijk door het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) omwille van zijn statuut in Italië. Hij kreeg er namelijk internationale bescherming. Op 28.10.2023 werd het beroep verworpen door de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). De duur van deze procedure — namelijk iets minder dan 1 jaar en 11 maanden — was ook niet van dien aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Betrokkene haalt aan alleen de zorg te dragen voor zijn zoon, (...) (ov (...)), die hier legaal zou verblijven. De moeder van zijn zoon, (...) (ov (...)), wonende in de USA, zou weinig zorg dragen voor hun zoon door de recente relatiebreuk. Hij legt hiervan een brief voor, geschreven door de moeder, als bewijs, alsook een zelfgeschreven brief en berichten die zijn uitgewisseld tussen betrokkene en mevrouw. Tot slot verklaart betrokkene dat zijn zoon een permanent verblijfsrecht heeft in België, aangezien hij het verblijfsrecht van de moeder volgt.

Hierbij dient gemeld te worden dat mevrouw (...) haar verblijfsrecht heeft verloren op 25.06.2024, dit in toepassing van artikel 74/20 van de wet van 15.12.1980. (...) bekwam de Belgische nationaliteit dankzij zijn

moeder in toepassing van artikel 10 §1, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 bij diens geboorte. Het verblijfsrecht van (...) werd eveneens in toepassing van artikel 74/21 van de wet van 15.12.1980 beëindigd, dit op 25.06.2024. Aangezien de zoon van betrokkene het verblijfsrecht verloren heeft, zijn zowel hij als zijn zoon in illegaal verblijf in België. Dit kan dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkenen dient, samen met zijn zoon, terug te keren naar Italië. Immers, aangezien betrokkene de wettelijk vertegenwoordiger is van het minderjarig kind, is het in het belang van het kind dat hij de administratieve situatie van betrokkene volgt. Wat betreft mevrouw (...) die in de USA verblijft, betrokkene toont niet aan hoe dit een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Betrokkene verklaart niet terug te kunnen keren naar Kameroen. Echter, er wordt van betrokkene niet gevraagd terug te keren naar Kameroen. Betrokkene heeft subsidiaire bescherming verkregen in Italië en kan zich wenden tot de Belgische ambassade in Italië om een eventuele aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis in te dienen. Dit kan dan ook niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene verklaart geen enkele band te hebben met Italië. Echter, betrokkene maakt het niet aannemelijk dat hij geen enkele band heeft met Italië. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van verblijf waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Bovendien kreeg betrokkene er internationale bescherming en verbleef hij er enkele jaren (namelijk van 2011 tot 2016). Betrokkene keerde op 09.06.2016 eveneens terug naar Italië en dit op vrijwillige basis. Het lijkt erg onwaarschijnlijk om vrijwillig terug te keren naar een land als er niet op de een of andere manier ergens een band zou zijn. Bovendien is in de beslissing van het CGVS dd. 10.01.2022 [sic] te lezen dat betrokkene meermaals vrijwillig is terug gekeerd naar Italië, onder andere om daar verzorgd te worden wanneer hij ziek was. Met andere woorden, betrokkene is tal van keren terug gekeerd naar Italië. Dit kan dan ook niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

De overige aangehaalde elementen (een onafgebroken verblijf sinds 2017; dat hij werkte als uitzendkracht voor (...) NV bij gebruiker N.(...); dat hij momenteel geld verkrijgt van de moeder van zijn zoon; zijn werkbereidheid) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Op 28 juni 2024 nam de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : (...) + 1 kind: (...)
voornaam : (...)
geboortedatum (...)
geboorteplaats : Tiko
nationaliteit : Kameroen

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 11.05.2023 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is in het bezit van een geldig paspoort zonder geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verblijft in België met zijn minderjarig kind. Het minderjarig kind van betrokkene heeft geen verblijfsrecht in België. De moeder van het minderjarige kind heeft België verlaten. Het is in het hoger belang van het minderjarige kind om bij de vader te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verblijft in België met zijn minderjarige zoon. Zij maken beiden het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg blijft de gezinskern behouden bij een terugkeer naar het land vroeger[sic] gewoonlijk verblijf.

Gezondheidstoestand

Betrokkene verklaarde last te hebben van hoofdpijn. Betrokkene heeft echter geen medische documenten neergelegd, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter. Bijgevolg is de DVZ niet in het bezit van medische informatie waaruit zou blijken dat betrokkene momenteel in de onmogelijkheid verkeert om te reizen. Ten slotte merken we op dat betrokkene reeds internationale bescherming geniet in een andere Lidstaat en dat hij het niet aannemelijk maakt dat eventuele medische zorgen onbeschikbaar en ontoegankelijk zouden zijn in het land waar hij reeds internationale bescherming geniet.

Betrokkene diende een aanvraag 9bis in. Betrokkene kreeg in het kader van deze aanvraag de mogelijkheid om eventuele elementen van integratie aan te brengen.

We wijzen er echter op dat deze eventuele elementen van integratie aangebracht werden in het kader van de aanvraag 9bis die op 26.06.2024 negatief afgesloten werd. Bovendien is het verzoek om internationale bescherming van betrokkene negatief afgesloten en levert de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af.

Betrokkene geniet reeds internationale bescherming in Italië en zal dus niet gedwongen verwijderd worden naar het land van herkomst. Bij een eventuele verwijdering is Italië het land van bestemming.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel stelt verzoeker "dat er wel degelijk buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om de aanvraag in België te doen". Hiermee lijkt verzoeker te doelen op een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Hij licht het middel toe als volgt:

"Aangezien de aanvraag "legaal-kind-9bis Vw." kennelijk aanleiding heeft gegeven tot een onderzoek van de moeder van (...), zijnde mevr. (...).

Uit het administratief dossier blijkt duidelijk:

-dat DVZ eerst aan vader en zoon een bevel d.d. 2.10.2023 gaf om het grondgebied te verlaten en dat er in dat bevel geen sprake was van fraude die door de moeder gepleegd zou zijn geweest (wel afwijzing verzoek tot internationale bescherming in België met daarna een bevel);

-dat de regularisatieaanvraag "legaal kind" d.d. 13.09.2023 van de vader dit bevel heeft gekruist (op 18.10.2023 ontving hij een "attest van inontvangstname", en werd de aanvraag dus naar DVZ doorgestuurd;

-dat DVZ het bevel diende in te trekken (beslissing d.d. 8.11.2023);

-dat men kennelijk - om de regularisatieaanvraag te weigeren - men op zoek is gegaan naar een element om dit mogelijk te maken;

*-dat deze beslissingen ook uiteindelijk nagenoeg samen wedren[*sic*] genomen en aan betrokkenen op 1.07.2024 samen werden betekend (intrekking verblijf zoon, weigering 9bis legaal kind - bevel aan beiden).*

Op het moment van de regularisatieaanvraag op 13.09.2023 had de moeder het kind bij de vader al achtergelaten en zij was toen al naar de USA vertrokken.

Dit maakte dat verzoekende partij alleen stond voor de zorg van een kind van nog geen één jaar op dat moment.

Uit het administratief dossier kan dit duidelijk worden afgeleid.

Dat wil dus zeggen dat de vader een buitengewone omstandigheid terecht kwam en dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat de aanvraag diende te gebeuren in een consulaire of diplomatieke post voor de verblijfsplaats of de plaats van het oponthoud (toen éénjarig kind!)

Immers, gelet op deze omstandigheden was verzoekende partij kennelijk niet bij machte om de aanvraag in Italië in te dienen, de plaats waar hem in 2014, 10 jaren geleden, internationale bescherming werd verleend.

Uiteraard is het niet zonder betekenis dat DVZ - vermoedelijk pro forma - eerst de beslissing nam inzake het verblijf van het minderjarig kind en pas daarna de regularisatieaanvraag weigerde.

Impliciet lijkt DVZ hierdoor zelf aan te geven dat de aanwezigheid van een minderjarig kind, nogmaals, één jaar op het moment van de aanvraag, mét verblijfsrecht in België minstens impliciet als een bijzondere omstandigheid werd gezien.

Aldus wordt er ten onrechte geoordeeld dat om die redenen het verzoek tot het bekomen van het verblijf op grond van 9bis Vw onontvankelijk is en zodoende de beroepsprocedure inzake het intrekken van het verblijfsrecht van het kind dient te worden afgewacht (zie ook punt C van het verzoekschrift)."

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziet in een uitzondering op de regel, die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of de gemachtigde kon oordelen of verzoeker voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag te doen vanuit zijn land van oorsprong of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij alleen instaat voor de zorg van zijn kind dat nog geen één jaar was op het moment van de aanvraag en dat hij hierdoor in een buitengewone omstandigheid terecht is gekomen waardoor er in de eerste bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat hij zijn aanvraag diende te doen vanuit Italië. Hij stelt verder geen band te hebben met Italië.

De eerste bestreden beslissing motiveert over het voorgaande als volgt: *“Betrokkene haalt aan alleen de zorg te dragen voor zijn zoon, [...], die hier legaal zou verblijven. De moeder van zijn zoon, [...], wonende in de USA, zou weinig zorg dragen voor hun zoon door de recente relatiebreuk. Hij legt hiervan een brief voor, geschreven door de moeder, als bewijs, alsook een zelfgeschreven brief en berichten die zijn uitgewisseld tussen betrokkene en mevrouw. Tot slot verklaart betrokkene dat zijn zoon een permanent verblijfsrecht heeft in België, aangezien hij het verblijfsrecht van de moeder volgt. Hierbij dient gemeld te worden dat mevrouw [...] haar verblijfsrecht heeft verloren op 25.06.2024, dit in toepassing van artikel 74/20 van de wet van 15.12.1980. [Zoon van verzoeker] bekam de Belgische nationaliteit dankzij zijn moeder in toepassing van artikel 10 §1, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 bij diens geboorte. Het verblijfsrecht van [zoon van verzoeker] werd eveneens in toepassing van artikel 74/21 van de wet van 15.12.1980 beëindigd, dit op 25.06.2024. Aangezien de zoon van betrokkene het verblijfsrecht verloren heeft, zijn zowel hij als zijn zoon in illegaal verblijf in België. Dit kan dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkenen dient, samen met zijn zoon, terug te keren naar Italië. Immers, aangezien betrokkene de wettelijk vertegenwoordiger is van het minderjarig kind, is het in het belang van het kind dat hij de administratieve situatie van betrokkene volgt. Wat betreft mevrouw [...] die in de USA verblijft, betrokkene toont niet aan hoe dit een buitengewone omstandigheid uitmaakt. Betrokkene verklaart niet terug te kunnen keren naar Kameroen. Echter, er wordt van betrokkene niet gevraagd terug te keren naar Kameroen. Betrokkene heeft subsidiaire bescherming verkregen in Italië en kan zich wenden tot de Belgische ambassade in Italië om een eventuele aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis in te dienen. Dit kan dan ook niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene verklaart geen enkele band te hebben met Italië. Echter, betrokkene maakt het niet aannemelijk dat hij geen enkele band heeft met Italië. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van verblijf waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Bovendien kreeg betrokkene er internationale bescherming en verbleef hij er enkele jaren (namelijk van 2011 tot 2016). Betrokkene keerde op 09.06.2016 eveneens terug naar Italië en dit op vrijwillige basis. Het lijkt erg onwaarschijnlijk om vrijwillig terug te keren naar een land als er niet op de een of andere manier ergens een band zou zijn. Bovendien is in de beslissing van het CGVS dd. 10.01.2022 te lezen dat betrokkene meermaals vrijwillig is terug gekeerd naar Italië, onder andere om daar verzorgt [sic] te worden wanneer hij ziek was. Met andere woorden, betrokkene is tal van keren terug gekeerd naar Italië. Dit kan dan ook niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.”*

Uit het voorgaande blijkt dat de gemachtigde dus heeft rekening gehouden met het feit dat verzoeker al enige tijd de zorg voor zijn jong kind alleen moet dragen. Ook al kan de Raad verzoeker volgen dat het feit dat de moeder het kind achter heeft gelaten en is vertrokken naar de VS een schrijnende kwestie is, kan dit niet overtuigen waarom dit gegeven hem ervan kan weerhouden zijn aanvraag samen met zijn zoon vanuit Italië in te dienen.

Verder volgt de Raad ook niet dat de gemachtigde kennelijk op zoek gegaan is naar een element om de regularisatieaanvraag te kunnen weigeren en daarom eerst het verblijfsrecht van de zoon F.J.F. van verzoeker heeft beëindigd. Zoals de Raad in zijn arrest nr. 320 115 van 16 januari 2025 heeft vastgesteld, ligt aan de basis van de beëindiging van het verblijfsrecht het vonnis van de familierechter waarin een schijnerkenning werd vastgesteld van het eerste kind van de moeder van F.J.F. Door die schijnerkenning kon uiteindelijk F.J.F. aan een verblijfsrecht geraken. Omwille van de fraude werd dan eerst het verblijfsrecht van de moeder van F.J.F. ingetrokken en vervolgens het verblijfsrecht van F.J.F. ook beëindigd, zoals correct wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker in het verleden een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend in België. Uit de verklaring van verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken van 3 februari 2022 stelt hij het volgende: *“Sinds 2012 ben ik aan het pendelen tussen [B]elgië en [I]talië. Hoe vaak ik over en weer ga weet ik niet meer. Dit kan ik niet meer tellen. Ik wil steeds iets opbouwen in Italië, maar ik kom steeds teug naar België. Nu ben ik sinds 2 jaar vast in België.”* De gemachtigde kon dus terecht naar de beslissing van het CGVS verwijzen, waarin ook wordt aangestipt dat verzoeker verklaarde regelmatig over en weer te hebben gereisd naar Italië. Uit zijn verklaringen en uit de stukken die het administratief dossier bevat, waaruit blijkt dat verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus heeft in Italië, blijkt dat verzoeker wel degelijk een band heeft met Italië. Hij kan aldus niet gevolgd worden waar hij stelt dat het voor hem niet mogelijk zou zijn om zijn aanvraag vanuit Italië in te dienen. Verzoeker toont aldus niet aan hoe de situatie die hij schetst ertoe leidt dat hij zijn aanvraag niet vanuit Italië kan doen, noch brengt hij concrete elementen aan die zijn bewering staven.

Waar verzoeker nog aanstipt dat eerst de beroepsprocedure moet afgewacht worden aangaande het “intrekken” (lees: beëindigen) van het verblijf van zijn kind, omdat het legaal verblijf van zijn kind een belangrijk gegeven was, blijkt dat de Raad in zijn arrest nr. 320 115 van 16 januari 2025 het beroep tegen de beëindigingsbeslissing heeft verworpen.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/12 [sic] van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag.

Hij licht het middel toe als volgt:

“Onderdeel 1

Aangezien artikel 8 EVRM het volgende stelt:

“Artikel 8 - Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

- 1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Welnu, dat er in onderhavig geval geen discussie bestaat over het feit dat er een gezinsleven bestaat tussen verzoekende partij en zijn jonge zoon (...).

De zoon had verblijfsrecht in België.

Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat naar aanleiding van de aanvraag tot verblijf van verzoekende partij dat het voorwerp uitmaakt van deze procedure, DVZ een onderzoek heeft ingesteld naar de rechtmatigheid van het verblijfsrecht van de moeder van (...), mevr. (...) dat zij op grond van art. 10 § 1, eerste lid, 4) Vw verkreeg.

DVZ trok het verblijf van de moeder in.

Op 25.06.2024 trok zij vervolgens het verblijf van de zoon van verzoekende partij in.

Belangrijk: thans heeft de zoon bij de Raad beroep ingesteld tegen de intrekking [sic] van zijn verblijfsrecht. In afwachting van de beslissing over dit dossier lijkt het recht op gezinsleven te worden gerespecteerd.

Onderdeel 2

Aangezien art 74/12 [sic] Vw het volgende stelt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene onderdaan van een derde land.”

Artikel 3:

“1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders wettige voorgedaan of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuur maatregelen.

3. De staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgelegde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht.”

Bovendien is het bevel om het grondgebied te verlaten en terug naar Italië te keren, een land waar betrokkene geen banden heeft aangezien hij in België al jaren verblijft (en waar hij zich inderdaad om zich te regulariseren aan de Belgische asielinstantie internationale bescherming vroeg, maar dat werd geweigerd) , er tot recent kinderbijslag ontving, er arbeidsmogelijkheden bestonden en bestaan en werden uitgeoefend, er een woning wordt betrokken en gelet op alle gezinsomstandigheden het absoluut niet aangewezen is om verzoekende partij met zijn zoon in zijn tweede levensjaar met een afwezige moeder een bevel te geven om het land te verlaten;

Dat hiertoe geen sociale noodzaak bestaat, het instrument niet pertinent is om het beoogde doel te bereiken, en dat gelet op het hoger belang van het kind en alle sociale omstandigheden een verplaatsing naar Italië een schrijnende en onwenselijke toestand zou doen ontstaan;

Dat er bovendien kan worden verwezen naar de volgende rechtspraak:

EHRM nr. 50435/99 dd. 31 januari 2006 (Rodrigues da Silva en Hoogkamer/ Nederland):

“De uitwijzing van de moeder zou belangrijke gevolgen hebben op haar familieleven met haar jong kind. Het is duidelijk in het hogere belang van de dochter dat de moeder in Nederland blijft.

De economische welvaart van een land heeft niet de bovenhand op de rechten van verzoeksters op grond van artikel 8 EVRM, hoewel de moeder bij de geboorte van haar dochter zich in een onregelmatige situatie bevond in Nederland.”

Dat aldus de bestreden beslissing zowel art. 8 E.V.R.M evenals art. 74/12 Vw en aftik [sic] 3 van het Kinderrechtenverdrag schendt;”

Verzoeker wijst erop dat de zoon met wie hij een gezinsleven heeft verblijfsrecht had in België en dat er “naar aanleiding van de aanvraag tot verblijf van verzoekende partij dat het voorwerp uitmaakt van deze procedure, DVZ een onderzoek heeft ingesteld naar de rechtmatigheid van het verblijfsrecht van de moeder” van zijn zoon. Verzoeker stelt ook dat, in afwachting van de uitspraak van de Raad inzake de intrekking van het verblijfsrecht van zijn zoon, het recht op gezinsleven dient te worden gerespecteerd.

De Raad herhaalt dat bij arrest nr. 320 115 van 16 januari 2025 het beroep tegen de beëindiging van verblijf van verzoekers kind werd verworpen.

De Raad stelt verder vast dat in de eerste bestreden beslissing de gemachtigde rekening heeft gehouden met de door verzoeker opgeworpen elementen, nl. dat verzoeker alleen met zijn zoon woont en alleen zorg draagt voor het kind. Verzoeker bevestigt ook in zijn verzoekschrift dat er een gezinsleven bestaat tussen hem en zijn zoon. Dit wordt evenwel in geen van de bestreden beslissingen betwist door de gemachtigde. De gemachtigde stelt het volgende: “Betrokkene dient, samen met zijn zoon, terug te keren naar Italië. Immers, aangezien betrokkene de wettelijk vertegenwoordiger is van het minderjarig kind, is het in het belang van het kind dat hij de administratieve situatie van betrokkene volgt”. In de tweede bestreden beslissing valt hierover onder “gezins- en familieleven” het volgende te lezen: “Betrokkene verblijft in België met zijn minderjarige zoon. Zij maken beiden het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg blijft de gezinskern behouden bij een terugkeer naar het land vroeger gewoonlijk verblijft. En aangaande het hoger belang van het kind stelt de tweede bestreden beslissing: “[...] Het is in het hoger belang van het minderjarige kind om bij de vader te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.” Aldus heeft de gemachtigde aangenomen dat verzoeker een gezinsleven heeft met zijn zoon, maar wijst hij erop dat de terugkeer naar Italië voor zowel verzoeker als zijn zoon geldt. Verzoeker stipt aan dat een “schrijnende en onwenselijke” toestand zal ontstaan in geval van terugkeer naar Italië zonder concreet aan te geven op basis van rapporten wat er juist toe zal leiden dat hij en zijn zoon in deze toestand zullen terechtkomen. Verzoeker wijst wel op het feit dat hij al jaren in België verblijft, dat hij tot recent kinderbijslag

ontving, er voor hem arbeidsmogelijkheden bestaan en werden uitgeoefend, er een woning wordt betrokken en dat door de afwezige moeder met een kind in zijn tweede levensjaar het absoluut niet is aangewezen het land te moeten verlaten. Ook al heeft de Raad begrip voor de moeilijke situatie van verzoeker als alleenstaande vader zowel in België als in Italië en de moeilijke omstandigheden doordat de moeder haar kind heeft achtergelaten, blijkt uit de getuigenis die verzoeker zelf heeft overgemaakt aan de gemachtigde in het kader van het socio-economisch onderzoek voorafgaand aan de beëindiging van het verblijf van zijn kind, dat hij in België ook een moeilijk leven leidt aangezien hij hier al jaren illegaal verblijft en niet mag werken, tenzij kortstondig in de periode van het onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming, toen hij een precair verblijfsrecht had. Verzoeker heeft bovendien een verblijfsrecht in Italië, hetgeen een zwaarwichtig gegeven is, en toont op geen enkele wijze aan dat statushouders in Italië niet het recht hebben om te werken en hij niet in staat zou zijn om in Italië wel op legale wijze in zijn onderhoud en dat van zijn zoon te voorzien. Het weze herhaald dat thans de vraag voorligt of van verzoeker redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zijn aanvraag voor een humanitaire regularisatie vanuit Italië indient en dat dit in principe een tijdelijke terugkeer inhoudt met het oog op het indienen van de aanvraag op de Belgische ambassade in Italië, zoals de gemachtigde aanhaalt in de eerste bestreden beslissing.

Waar verzoeker nog verwijst naar een arrest van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, wijst de Raad erop dat het arrest Rodrigues da Silva en Hoogkamer t. Nederland betrekking heeft op een uitwijzingsbevel dat gericht was aan de moeder, terwijl haar kind achterbleef in Nederland. De situatie van verzoeker verschilt aanzienlijk van de feiten die aan de grondslag lagen van voorgenoemd arrest aangezien in geen geval door geen van beide bestreden beslissingen de band tussen verzoeker en zijn zoon verbroken dreigt te worden.

Uit het voorgaande blijkt dat de gemachtigde wel degelijk acht heeft geslagen op het gezinsleven van verzoeker en het hoger belang van het kind in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Waar verzoeker verwijst naar artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, heeft dit een geheel andere draagwijdte. De Raad gaat ervan uit dat verzoeker doelt op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, aangezien het ook deze bepaling is, die hij citeert. Hetgeen de Raad heeft vastgesteld aangaande artikel 8 van het EVRM, geldt eveneens aangaande artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet nu verzoeker dit enkel ontwikkelt in het licht van het gezinsleven en het hoger belang van het kind, en de Raad heeft vastgesteld dat de gemachtigde daar niet op onredelijke wijze mee heeft rekening gehouden.

In zoverre verzoeker in het kader van het hoger belang van het kind de schending aanvoert van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, volstaat het aan te halen dat volgens de rechtspraak van de Raad van State, zonder de directe werking van alle bepalingen uit het Kinderrechtenverdrag te ontkennen, deze verdragsbepaling geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde, zodat verzoeker er zich niet met gunstig gevolg op kan beroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 12 februari 1996, nr. 58.122; RvS 1 april 1997, nr. 65.754; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).

Het tweede middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend vijftientig door:

A. MAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

M. DENYS griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES